11 Ιανουαρίου 2026

Ιερομόναχος Παρθένιος Καρουλιώτης (1881-11.1.1959)

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Συναξαριακές Μορφές

Ιερομόναχος Παρθένιος Καρουλιώτης

Image not found or type unknown

Του κατά κόσμον Παύλου Ιβανιώφ του Αλεξάνδρου και της Βάσιας η πατρίδα ήταν η Μόσχα, στην οποία γεννήθηκε το 1881. Η κατα-γωγή του ήταν από πριγκιπική οικογένεια της Ρωσίας, την τσαρική δυ-ναστεία των Ρωμανώφ. Λέγεται πως η κτηματική του περιουσία ήταν σε έκταση όση της Μακεδονίας μας. Μόλις 18 ετών ήλθε να μονάσει στο Άγιον Όρος. Προς τούτο πήγε στο Χιλανδαρινό Κελλί του Αγίου Νικολάου – Μπουραζέρη, παρά τις Καρυές, που το κατοικούσαν πολλοί Ρώσοι. Στο Κελλί αυτό εκάρη μοναχός το 1906 και ασκήθηκε στην υπακοή, στην ταπείνωση και στην εξουθένωση της κοινοβιακής ζωής. Αργό-τερα χειροτονήθηκε διάκονος και πρεσβύτερος. Λόγω της μορφώσεώς του τον έθεσαν στη γραμματεία του Κελλιού, που τότε ανοικοδομείτο και είχε μεγάλη αλληλογραφία.

Μία ημέρα, μεταξύ των επιστολών που έλαβε ήταν και μίας γυναί-κας, που έγραφε πως πληροφορήθηκε για την ανοικοδόμηση ναού και έστειλε προς τούτο λίγα χρήματα, γιατί ήταν φτωχή. Μάλιστα, όπως έγραφε, και αυτά τα λίγα χρήματα τα εξοικονόμησε, κόβοντας τις κο-τσίδες των μαλλιών της και πουλώντας τες στις αρχόντισσες, που τα φορούσαν, κατά τη μόδα της εποχής, στις δεξιώσεις ... Το γεγονός αυτό τον συγκλόνισε και τον έκανε ν’ αναχωρήσει για τα φρικτά Καρούλια.

Λίγο προ του τέλους του έλεγε σ’ ένα μοναχό πως συγκλονίσθηκε από εκείνη την επιστολή. Μία γυναίκα έκοψε και πούλησε τα μαλλιά της κι έστειλε από το υστέρημά της τον όβολό της κι εκείνος να κάθεται στην πολυθρόνα, να πίνει τσάι,

να τρώει καλά και να έχει όλες τις ανέσεις; Έτσι, αποφάσισε να πάει στα Καρούλια, να υποφέρει κάτι για την αγάπη του Εσταυρωμένου Χριστού, για τη σωτηρία της αθάνατης ψυχής του. Στο Μπουραζέρη, έλεγε, λόγω της οικογενειακής καταγωγής του, ποτέ δεν θα τον έβαζαν σε βαρύ διακόνημα.

Περί το 1920 πήγε και κατοίκησε στην Καλύβη του Αγίου Ιννοκεντίου στα Καρούλια. Ο διακαής πόθος της ησυχίας τον οδήγησε εκεί. Έδειξε τέλεια αυταπάρνηση και μεγάλη αγάπη προς όλους τους συνασκητές του, τους οποίους έβλεπε ως επίγειους, αγίους αγγέλους του Θεού. Βοηθούσε όλους όσους μπορούσε. Δεν άφηνε κανένα να εισέλθει στο κελλί του, για να μη δει που κοιμόταν. Είχε χαμαικοιτία μέσα στο σπήλαιο. Για στρώμα είχε ένα τρίχινο σάισμα και για προσκέφαλο ένα κούτσουρο. Δεν μαγείρευε και αρκείτο συνήθως σε ξηρά τροφή. Τον χειμώνα δεν άναβε φωτιά για να ζεσταθεί. Το κουρελιασμένο ζωστικό του δεν μύριζε άσχημα, μα μάλλον ευωδίαζε. Λέγεται από πολλούς, που τον γνώρισαν, πως τον κοσμούσε το προορατικό χάρισμα. Το κομποσχοίνι ήταν πάντοτε στο χέρι του και η ευχή του Ιησού στο στόμα του. Πολλοί πολλές φορές τον κάλεσαν στον κόσμο, αλλά ποτέ δεν άφησε τα Καρούλια.

Είχε μία βιβλική μορφή, που τον έκανε σεβάσμιο. Μόνη η όψη του φανέρωνε την ευγενική καταγωγή του. Τον έβλεπες και σου προκαλούσε δέος, σεβασμό και αγάπη. Ήταν σεβαστός και αγαπητός από όλους. Κατά τον επίσκοπο Ροδοστόλου Χρυσόστομο: «Άκρως φιλέρημος και ρέκτης της νήψεως και της νοεράς προσευχής, εκ προοιμίων της εκεί εγκαταστάσεώς του γνωστοποίησε την απροθυμία του για επισκέψεις και συντυχίες και την … ευγνωμοσύνη του για ’κείνους που θα σέβον-ταν τούτη την παράκλησι και θέλησί του. Τροφή του πνευματική η χά-ρις του Θεού, βρώσις του σωματική το παξιμάδι, που του προμήθευαν συνασκηταί, και πόσις του το λιγοστό βρόχινο νεράκι της από προκάτοχο παρακατασκεύαστης στερνούλας». Μας έλεγε ο μοναχός Δανιήλ, της αδελφότητος των Δανιηλαίων, ότι έβαζε στο λίγο χώμα, που εκεί είχε κάτι πατατούλες και δεν τις έτρωγε. Τις έδινε κι αυτές ευλογία σε άλλους με χαρά. Η ασκητική ζωή του συγκινούσε τους πάντες. Το πριγκιπόπουλο για την αγάπη του Χριστού έγινε φτωχός, ερημίτης, σπηλιώτης, Καρουλιώτης …

Ανεπαύθη εν Κυρίω στις 11.1.1959, για ν’ απολαμβάνει αιώνια, στην ατελεύτητη Ουράνια Βασιλεία τη θεσπέσια θέα του Θεού. Την εκδημία του την είχε προαισθανθεί και την προείπε.

Πηγές – Βιβλιογραφία

Ανδρέου Αγιορείτου μοναχού. Γεροντικό του Αγίου Όρους, τ. Α΄ Αθήναι 1979, σσ. 141- 142. Μωυσέως Αγιορείτου μοναχού, Αγιορείτικες Διηγήσεις του Γέροντος

Ιωακείμ, Θεσσαλονίκη 1989, σσ. 135-136. Ιωαννικίου Κοτσώνη αρχιμ., Αθωνικόν Γεροντικόν, Κουφάλια Θεσσαλονίκης 1999, σσ. 97-98. Χρυσοστόμου Ροδοστόλου επισκόπου, Ωδή στα αμάραντα, στον Άθωνα, Άγιον Όρος 2004, σ. 621.

Πηγή: *Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, Μέγα Γεροντικό, τ. Β΄, εκδ. Μυγδονία σ. 621-624*